

posudek oponenta

Lenka Krejčová se rozhodla ve své bakalářské práci zabývat porovnáním právní úpravy kontrolních orgánů v oblasti hospodářské soutěže v České republice a ve Francii a rozbor této problematiky doplnit o analýzu relevantní francouzské terminologie. Na úvod nejprve pojednává o hospodářské soutěži, poté charakterizuje prameny a strukturu práva hospodářské soutěže v obou zemích. Pro doplnění se ještě velmi stručně zmiňuje o právu hospodářské soutěže v Evropské unii, neboť právo EU je v tomto směru základním východiskem. Dále podrobně popisuje fungování příslušných orgánů – českého Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a francouzského Soutěžního úřadu (Autorité de la concurrence). Na tomto základě pak přistupuje k porovnání fungování ochrany hospodářské soutěže v obou zemích. Pojednání doplňuje lexikální a překladatelská analýza vybraných pojmů z této oblasti. Práci uzavírá dvojjazyčný glosář a francouzsky psané resumé.

Ke kladům práce patří přehledné, jasné a srozumitelné zpracování dané problematiky. Autorka se opírala o relevantní zdroje a řádně je citovala. Prokázala schopnost práce s primárními i sekundárními zdroji, schopnost analýzy vybraného problému i komparace jevů. Osvědčila rovněž jazykové znalosti a schopnost poučené úvahy nad vhodností překladových ekvivalentů.

Přesto lze k předkládané práci vznést některé dílčí výhrady. Jednou z nich je proporční nevyváženost práce. Deskriptivní kapitoly, které předcházejí komparaci a lexikální analýze, jsou velmi obsáhlé a zabírají podstatnou část práce. Samotná komparativní analýza a lexikální analýza vybraných termínů pak svou stručností působí spíše jen jako přívazek, přestože by měly být podstatnou složkou práce. Tím spíš, že pro lexikální analýzu si autorka vybrala pouhých sedm termínů. Rovněž nevysvětluje, podle jakého klíče termíny vybírala. V případě výrazu *le jeu de la concurrence* (s. 64) mám pochybnost, zda se vůbec jedná o spojení terminologické povahy. V glosáři by pak možná bylo užitečné nějakým způsobem odlišit zavedené termíny (ekvivalenty francouzských termínů) od těch, které navrhuje sama autorka.

Další námitku lze vznést proti tvrzení obsaženému v charakteristice právního jazyka na s. 61 – autorka tu s odvoláním na francouzský zdroj (J.-L. Penformis, *Le français du droit*, ale bez uvedení strany) mimo jiné uvádí, že „v právu se používají i formy v běžném jazyce neužívané, jako například pasivní rod“. Trpný rod se sice v odborných projevech používá častěji než v jiných typech textů, ale jeho užití rozhodně není omezeno na odborný styl, což pro francouzštinu platí ještě více než pro češtinu.

Francouzské resumé na konci práce trpí množstvím chyb a i v textu práce autorka mylně považuje slovo *loi* za maskulinum (s. 43).

Předkládaná bakalářská práce splňuje požadavky kladené na tento typ kvalifikačních prací, doporučuji ji proto k obhajobě a s ohledem na zmiňované výhrady navrhuji hodnocení *velmi dobře*.